

Arrest

nr. 128 891 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Schending van de soevereiniteitsclausule zoals die is voorzien in de Verordening EG 343/2003. (artikel 3.2.). Schending artikel 3 iuncto en artikel 13 EVRM (het beginsel volgens hetwelk de overheid gehouden is rekening te houden met elk element van de zaak). Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Schending van artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het kind. Schending van artikel 6 lid 1 Dublin III Verordening. Gelet de Verordening EG 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Conform artikel 5 van dezelfde verordening wordt de volgorde bepaald van de criteria dewelke moeten getoetst worden ten einde na te kunnen gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de verzoeker, dewelke onderdaan is van een derde land. Daarnaast bevat die verordening 2 mogelijkheden om van de normale criteria, zoals bepaald in artikel 5, af te wijken, nl. de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule. Krachtens de soevereiniteitsclausule van artikel 3.2. kan een lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de normale criteria van de verordening niet verplicht. In dat geval wordt hij de verantwoordelijke lidstaat. Deze clausule moet worden toegepast, indien de overdracht van een asielzoeker aan de lidstaat normaal verantwoordelijk, volgens de overdragende lidstaat in strijd is met zijn interpretatie van het non-refoulementverbod, omdat normaal de verantwoordelijke lidstaat een meer beperkte interpretatie daarvan volgt; Gelet op het niet verlenen van een verblijfstitel door de Italiaanse autoriteiten is er een grote kans dat verzoeker en zijn dochter zullen worden uitgewezen naar een derde land (waarschijnlijk land van oorsprong) waardoor de Italiaanse autoriteiten zich schuldig zullen maken aan de schending van de indirecte refoulement; Verzoeker werd opgepakt omwille van het roken in huis waar de minderjarige dochter was, waarna hij enkele maanden in de gevangenis is moeten verblijven; Z is toen toevertrouwd aan de psychiatrisch zieke moeder dewelke onmogelijk in staat is om de ouderlijke zorg op haar te nemen; Verzoeker heeft zelf aan de Dienst Vreemdelingenzaken gemeld hoe bang hij is voor zijn minderjarige dochter, bang dat zijn dochter hem door de Italiaanse autoriteiten zal worden ontnomen en waarbij zij ter adoptie zal worden gesteld. Verweerster houdt voor dat verzoeker zich hiervoor tot de daartoe bevoegde instanties kan wenden, zonder meer. IN de hypothese dat Z effectief bij verzoeker zal worden weggehaald, houdt dit een schending in van artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind in en van de artikelen 3 en 8 EVRM; Tevens kan hieruit worden afgeleid dat het administratief dossier van verzoeker hieromtrent onvoldoende werd onderzocht door de tegenpartij. Dit betreft een schending van artikel 3 juncto en artikel 13 van het EVRM dewelke het beginsel inhoudt dat de overheid gehouden is om rekening te houden met elk element van de zaak. Gelet het administratief dossier van verzoeker, waaruit blijkt dat Italië geen bescherming biedt aan verzoeker en zijn minderjarige dochter. Voor zover Italië dit alsnog zou hebben gedaan, had zij op zijn minst aan de minderjarige dochter de nodige bescherming kunnen bieden dewelke in casu niet is gebeurd; Dat gelet op artikel 6, lid 1 van de Dublin III Verordening, de belangen van het kind moeten vooropgesteld worden. Dat uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat er onvoldoende waarborgen kunnen gegeven worden aan de minderjarige Z dat zij verenigd blijft met haar biologische vader waarmee zij een ontegensprekelijke vader - dochterband heeft; Betreffende artikel dient een doorslaggevende rol te spelen in de beoordeling van de verantwoordelijke lidstaat als bevoegd voor de behandeling van de asielprocedure;"

2.1.2. Verzoeker betoogt dat omdat de Italiaanse autoriteiten geen verblijfstitel afleverden, er een grote kans bestaat dat hij samen met zijn dochter zal worden uitgewezen naar een derde land, waardoor de Italiaanse autoriteiten zich schuldig zullen maken aan de schending van indirecte refoulement. Hij stelt dat hij opgepakt werd omdat hij aan het roken was in zijn huis waar zijn minderjarige dochter bij was. Zijn dochter zou toen toevertrouwd zijn aan de psychiatrisch zieke moeder die onmogelijk in staat is om de ouderlijke zorg op haar te nemen. Hij betoogt dat hij reeds had gemeld aan de verwerende partij hoe bang hij is dat zijn dochter hem door de Italiaanse autoriteiten zal worden ontnomen. Uit het administratief dossier zou blijken dat de Italiaanse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden aan hem en aan zijn dochter.

Uit het administratief dossier blijkt dat tijdens het Dublin verhoor, op de vraag om welke redenen hij een asielaanvraag in België indiende en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Italië zouden rechtvaardigen, verzoeker antwoordde dat hij naar België kwam omdat er democratie en vrijheid is en hij er kan leven als een vrij mens. Hij gaf aan niet naar Italië terug te willen keren aangezien hij bang is om zijn dochter te verliezen. Hij verklaarde dat de moeder van zijn kind door het Italiaanse gerecht ongeschikt werd verklaard voor de opvoeding van het kind en dat hij bang is dat het gerecht zijn kind zal afnemen en zal afstaan voor adoptie indien hij naar Italië zou terugkeren. Verzoeker verklaarde dat hij reeds eerder met zijn kind naar Zwitserland vertrok.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dezelfde motieven. Een lezing van de bestreden beslissing leert dat met al voormelde elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift louter opnieuw vermeldt, rekening werd gehouden. De verwerende partij stelde hieromtrent wat volgt in de bestreden beslissing:

"betrokkene gaf ook aan niet naar Italië terug te willen keren, aangezien hij bang is om zijn dochter te verliezen. De betrokkene stelde immers dat de moeder van zijn kind door het Italiaanse gerecht ongeschikt verklaard werd voor de opvoeding van het kind en dat hij bang is dat het gerecht zijn kind zal afnemen en zal afstaan voor adoptie indien hij naar Italië zou terugkeren. De betrokkene verklaarde dat hij reeds eerder met zijn kind naar Zwitserland vertrok. (...)

Met betrekking tot de stelling van de betrokkene, dat hij nooit meer naar Italië wil terugkeren, aangezien hij bang is dat het Italiaanse gerecht zijn kind zal afnemen en afstaan voor adoptie, dient opgemerkt te worden dat de betrokkene deze bewering niet aannemelijk kan maken. De betrokkene brengt immers geen concrete elementen en/of bewijzen aan die deze bewering kunnen staven.

Bovendien beschikt de betrokkene over de mogelijkheid zich voor dergelijke problemen te wenden tot de in Italië daarvoor bevoegde instanties.

We verwijzen in dit kader ook naar de mogelijkheid voor de betrokkene om zich te beroepen op de onafhankelijke beroepsinstanties die Italië kent. (...)

Voor wat betreft de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. (...)

Uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (...) blijkt overigens dat niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 640/3013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (...)

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. (...)"

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft over verzoekers vrees bij terugkeer naar Italië. Het stond de verwerende partij vrij om te oordelen of er toepassing diende te worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Artikel 3 (2) van de Dublin III verordening houdt geen verplichting in om de asielaanvraag in België te behandelen. Ook in zijn verzoekschrift maakt hij zijn beweringen niet aannemelijk daar hij ze op geen enkele wijze kan staven met enig bewijs. Evenmin is hij in staat aan te tonen dat hij van de Italiaanse autoriteiten geen afdoende bescherming zou krijgen of dat hij geen garanties zou krijgen op een correcte behandeling van zijn asielaanvraag. Met zijn loutere feitelijke uiteenzetting maakt hij geen schending aannemelijk van de door hem opgeworpen bepalingen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet alinea 4, laatste lid : "Op 14.04.2014 verklaarden de Italiaanse instanties zich overigens alsnog akkoord de betrokkene en zijn minderjarige dochter over te nemen op grond van artikel 18(l)b van de Verordening 604/2013.

DAARENTEGEN

Gelet alinea 9: "We merken tevens op dat Italië bij ontstentenis van een antwoord op terugnameverzoek dd 14.03.2014 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. "

Deze beide alinea's zijn 2 totaal verschillende stellingen met een andere betekenis.

Gelet alinea 3, laatste lid: "De betrokkene gaf bij zijn gehoor ook aan een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië. "

DAARENTEGEN

Gelet alinea 7 : "... dat hij door een overdracht aan Cyprus een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. "

Dat de onzorgvuldigheid blijkt uit onder meer bovenstaande passages, waarmee de beslissing is opgesteld. Het betreft grotendeels een copy paste formule, waarbij onvoldoende zorgvuldigheid aan boord wordt gelegd ten einde een concrete en correcte beslissing inzake te nemen.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten op 14 maart 2014 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten richtten bij toepassing van artikel 18 (1) b van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van de Dublin III Verordening. Daar de Italiaanse autoriteiten niet antwoordden binnen de voorziene termijn in artikel 25 (1) van de Dublin III Verordening, werden zij op 4 april 2014 in kennis gesteld van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker bij toepassing van artikel 25 (2) van de Dublin III Verordening. Nadien, op 14 april 2014 verklaarden de Italiaanse autoriteiten zich alsnog akkoord met het verzoek tot overname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening. De beslissing bevat dus geen tegenstrijdigheid.

Waar in de beslissing éénmalig Cyprus werd vermeld i.p.v. Italië, doch uit het geheel van de beslissing blijkt dat een overname naar Italië werd onderzocht en hierbij artikel 3 van het EVRM eveneens onderzocht werd in functie van Italië, betreft dit slechts een materiële vergissing die niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op basis van verkeerde feiten.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC